

Aşkı İstanbul 1

– ADEM EFİLOĞLU · 19 Ekim 2020

Kadife sesli şarkıların en güzel nidasında,
Ruhumu cilalardı siluetin
O hüzün kokan bakışların yedi tepende yansırdı
Aydınlatırdı yollarımı sabahların
Beyazıt meydanının parke taşlarında
Tarihin kokusunu bıraktıkça severdim denizlerini
Adımlarında sen varsın diye...

Ne zaman dalsam tepelerinin kahvesine,
O zaman ufuklarında kaybolurdum;
Öksüz çocuklar gibiydim caddelerinde çırılçıplak, savunmasız,
Küçüldükçe küçülürdü bedenim,
Un ufak olurdum
Sokaklarının yetimhanesinde
Bilmezdin...

Özlemin sevgiyle öğütülürdü
Kapalı çarşıdan bakışın.
Caddelerini özledikçe sulardım çiçekleri
Bahçelerin kapısına asılan sarmaşıklar
Parklarda uzayan gülü kıskanırken
Bir etek boyu koşardı karanfiller
Avuçlarının içine...

Ve ne zaman dalsam hülyalara,
Koynunda sabahlardım!
Yorgan yapıp sardığın kollarında...
Taşlarını yastığım,
Kuytularını yuvam diye bilmişliğim ondandır,
Hele gözüme girmeyişi
O derin uykuların...

Pierloti'den geçerken adımlarım
Teninin insicamında
Cezbeye tutulur parmaklarım

Yüz yıllık hasreti kavuşturdukça saçların
Duraklarında eskirdi dudaklarım
Ansızın aklıma düşen siluetinden...

Bir ağıda bin şarkı olur düşersen,
Sevdanın eskitemediği sokaklarında
İçimi aydınlatan sabahlarından
Aşk için sana uyanıyorum Aşk'ı İstanbul.

Adem Efiloğlu